

**Biskop i Nidaros
Herborg Finnset**

1

**Visitat i Flå, Horg, Hølonda og
Melhus sokn i Gauldal prosti
26. november – 1. desember
2019**

**Visitatforedrag
Søndag 1. desember 2019**

1 Innledning

Vi kan måle hvilken kvalitet et samfunn har på hvordan det tar seg av de som er svakest, de som ikke har en egen stemme, eller trenger bistand for å greie seg i hverdagen. På visitasen i Melhus, Horg, Flå og Høllonda har vi sett gode eksempler på det våkne samfunnet. Vi har også sett hvordan denne handlingsmåten preger kirkelivet.

En av de siste programpostene på visitasen var besøket på Søberg arbeidssenter. Da vi kom dit, var flaggene satt ut, og den røde løperen var på plass. Det var stas!! Vi fikk se på hva ansatte og brukere produserte, at det også var rom til trening og hvile. Vi fikk oppleve en grunnleggende respekt for brukernes integritet. En av dem opptrådte med sang, og sang Prøysens hattemaker-vise: «*Sola skinn' på deg så skuggen fell på meg, men graset er grønt for æille.*» Det er mye viktig livsvisdom og teologi i den lille sangstrofa, som ble en ekstra gave å få fra akkurat denne sangeren.

Omsorgen for hverandre finner vi også igjen i alt diakonalt arbeid som skjer i disse fire menighetene, i tett samarbeid med andre: For menighetene er frivillige, diakoniutvalg og de aktive sanitetsforeningene viktige medspillere i et bredt arbeid mot mange eldre og andre som trenger et sted å være sammen, eller at noen ser dem.

I samfunnet vårt i dag ser vi hvordan våkne og bevisste barn og unge viser vei for voksne. På Brekkåsen skole fikk jeg og de som var sammen med meg, møte elevene på mellomtrinnet til et gjennomarbeidet og tankevekkende program. De hadde med seg egenproduserte sanger med klare budskap om vennskap og om bærekraft og ansvar, og hvordan de selv kan være med og gjøre en forskjell gjennom det *de* kan få til:» *vi må våkne, vi må bynj å gjør nå mer – vi kan ordne opp der voksne ikke ser – så jorda vår blir redda, framtida vår – det har hast!*» Barn og unge over hele verden har det siste året heva stemmen og forlangt at de voksne tar ansvar for å være med og senke farten i klimaendringene. Det har gjort inntrykk! Våre barn og unge er også våkne verdensborgere, som har omsorg for Skaperverkets sår, og arbeider for forandring og handling. Det er sannelig et håpstejn!

I bygdene i Melhus har det kristne foreningslivet stått sterkt. Også her merker vi endringene i måter å være sammen på: de som før var ryggraden i foreningslivet er ikke lenger mellom oss. Det meldes om at det er nedgang i gudstjenesteoppmøte, særlig i det vi kan kalle «vanlige» gudstjenester. Samtidig melder alle menigheter om aktiviteter som går bra, med god oppslutning. Hvordan kan vi samle oss om gode og byggende aktiviteter, som gir livsmot og håp? Hvordan vi kan være kirke sammen – nå, hos oss?

Visitasene er en av biskopens nøkkel-oppgaver. Å være på visitas er å spørre: «Hvordan står det til?» Visitasen er et tilsyns-besøk og formålet er å støtte, inspirere og veilede menigheter og ansatte, og synliggjøre kirkas nærvær i lokalsamfunnet. Den blir en mulighet til å se seg selv i speilet, og se etter hvordan det står til, kanskje også legge merke til noen fine ting som

vi lett kan overse. Kanskje er det også noe vi kan gjøre annerledes. Et slikt selvkritisk blikk er det alltid viktig å ha, så vi ikke stivner i fortidas modeller. Håpet er at det vi har vært med på sammen i disse dagene, kan være innspill i en prosess og en samtale som fortsetter lokalt. Visitasen skal gi et rom for å stoppe opp og undersøke, kjenne etter: Hvor er vi? Hva ønsker vi oss? Hvor vil vi? Hva kan vi gjøre for å komme oss dit? Hvordan kan vi være Guds medarbeidere her vi holder til?

2 Rapporter og visitasfokus

Til visitasen har sokneprestene Merete Sand og Kjell Arne Morland og prestevikar Jan Tore Vespestad, i samråd med menighetsrådene, utarbeidet visitasberetninger for den kirkelige virksomheten i soknene. Kirkeverge Kurt Rylandsholm har levert fellesrådets rapport om kirker, kirkegårder og lokale rammevilkår. Prost Øystein Flø har utarbeidet befaringsrapport for kirker og gravplasser, og en rapport om kontorhold. Sammen med sokneprest Merete Sand har han også koordinert arbeidet med å forberede visitasen. Tusen takk til dere alle!

Rapportene gir innsikt i de lokale forholdene. De er viktig som forberedelse, og viktig for arbeidet under selve visitasen. Rapportene har vært utgangspunkt for samtale i rådene. De har også gitt gode innspill til samtale med Melhus kommune om samhandling mellom kirke og kommune.

Rapportene vil være en del av de dokumentene som sammen utgjør det vi kaller visitasprotokollen: Den samlede skriftlige dokumentasjonen av visitasen. De vil også være del av grunnlaget for oppfølgingsarbeidet etter visitasen.

3 Møte med de ansatte

Menighetenes viktigste ressurs er de ansatte. Derfor er også møte med de ansatte et av visitasens viktigste møter. Dette ble et inspirerende møte med gode og engasjerte medarbeidere som snakket varmt om sine egne arbeidsoppgaver og sin egen tjeneste, om sine kollegaer og om det gode arbeidsfellesskapet i staben.

Det har vært så fint å høre om sterk motivasjon og dyp kjærlighet til lokalsamfunn og kirke, om glede over det gode samarbeidsklimaet mellom faggruppene og det gode arbeidsmiljøet på kirkekontoret.

Gode relasjoner er viktig innad i stabene og utad i lokalsamfunnet. Slik bidrar alle ansatte hver på sin måte til at kirka har et godt omdømme.

For prost og kirkeverge, som sammen har arbeidsgiveransvaret for de ansatte, er det en viktig oppgave å legge til rette for faglig utvikling og samarbeid, og gode rammer for de ansatte. Likeså viktig er arbeidet med å skape en tydelig «vi-følelse» og vilje til å arbeide godt sammen på tvers av tradisjonelle profesjongrensener.

Uansett hvilken stilling en har i kirken, skal en tenkte stort om den oppgaven en har. Særlig skal vi være oppmerksom på at de som har sitt daglige arbeid som kirketjenere, på gravplassene og kirkekontoret, møter mange mennesker som kan trenge omtanke og et vennlig ord. I mange sammenhenger er det de som er kirkas ansikt utad. Kirka på ditt sted – det er alle de som arbeider i kirka sammen med alle de i bygda som kjenner at kirka er deres.

4 Møte med menighetsrådene. Menighetsliv og trosuttrykk.

Flå og Horg, Hølonda og Melhus er menigheter hvor både folkekirken og organisasjonene står sterkt. Her har mange kommet og gått i generasjoner og vært med å møte livet i bygda med Guds omsorg og nåde gjennom ulike samlinger, feiring av gudstjenester og livsriter – søndag etter søndag, jul og påske, dåp og konfirmasjon, vigsel og gravferd. For bygdene har det vært viktig å bygge kirker og ta godt vare på dem, de som er helligstedene i lokalsamfunnene.

Vi møtte de fire menighetsrådene og hadde en god samtale med dem. Først vil jeg gjerne si en stor takk til alle rådsmedlemmene. TAKK!

Å sitte i menighetsrådet er en viktig frivillig tjeneste. Som lokalmenighetens øverste organ, er det mange oppgaver menighetsrådet skal ta hånd om. Takk til dere som nettopp har gått ut av menighetsrådet og takk til dere som nå har tatt fatt på fire nye år.

Det meldes om at antallet gudstjenestedeltakere går ned, særlig på «vanlige» gudstjenester. Denne utviklingen ser vi i hele bispedømmet. Det er stor oppslutning om kirkelige handlinger, om de gudstjenestene som har befestet seg som viktige tradisjonsgudstjenester, og om de gudstjenestene med tydelig profil og målgruppe. Folk kommer til kirke og gudstjeneste når anledningen og grunnen er god. Jeg vil oppfordre prost og sokneprester, menighetsråd og kirkeverge til å legge til rette for en kontinuerlig samtale om gudstjenesten der så mange som mulig kan delta. Denne samtalen må handle om gudstjenestens innhold, om dens form og målgruppe. Hva er de viktige dagene? Hvem kan være de gode samarbeidspartnerne? Hvordan skal vi gi så mange som mulig gode grunner til kirkebruk og gudstjenestefeiring? Her vil jeg oppmuntre alle til å tenke kreativt og prøve ut gode ideer. Og prester og menighetsråd skal vite at handlingsrommet er stort nok.

I samtalen om gudstjenesten hører også samtalen om gudstjenesterommet hjemme. I alle gudstjenesterom finnes det muligheter for å legge bedre til rette for at de som skal bruke det, kan føle seg velkommen og oppleve stedet som godt og gjennomtenkt, funksjonelt og tilrettelagt for dagens behov og brukere i alle aldre. Melhus kirke, bygdas storstue, er et gammelt og vakkert kirkerom med stort nåtidspotensiale. Kirkerommet roper på strategisk refleksjon om organisering av rommet med fokus på økt bruk og fleksibilitet.

En stor endring i gudstjenestelivet gjennom noen tiår er hvordan frivillige og medliturger tar del i gudstjenestefeiringen og slik utvider eierskapet til gudstjenesten. Frivillighet handler om oppgaver og medansvar, om tilhørighet og engasjement. Dypest sett handler det om rikdommen ved å gi av seg selv og være til velsignelse for andre. Mange har nok opplevd og tenkt om gudstjenesten som presten, organisten og klokkeren sin greie. Men gudstjenesten er hele menigheten sin.

I Nidaros bispedømme har vi over lang tid hatt fokus på økt bevissthet om at vi er kirke i et område med dype samiske røtter. Når nådehilsen og velsignelsen høres på sørsamisk i gudstjenestene, synliggjøres det at vi er *en* nasjon, bygd på territoriet til to folk. Slik kan vi være med og gjøre mangfoldet til en rikdom mellom oss.

Et område med et sterkt organisasjonsengasjement sammen med et tydelig folkekirkepreg, har flere karakteristiske «trosuttrykk.»

I Melhus har de kristne organisasjonene lange tradisjoner og solid fotfeste. Men her opplever vi også vitalitet, knoppskyting og nye arbeidsformer innenfor

folkekirkefellesskapet. Folkekirken vil alltid ha som sitt fokus å samle og opptre samlende. Skal vi lykkes med det, må vi derfor stadig øve oss i å snakke og leve sammen i respekt for hverandres engasjement og anliggende.

De kristne organisasjonene vokste fram med vekt på troen som et personlig anliggende, på overbevisning og et sterkt engasjement for misjon, diakoni eller ungdom. De mange bedehusene er synlige uttrykk for dette. Bedehusene har gitt rom for trofast tilhørighet og sterkt engasjement, både for troens dybde og for troens hjertesaker. Slik har organisasjonene gitt et godt og viktig rom for engasjement, men også stått i fare for å innsnevre rommet for tilhørighet ved å lete etter tydeligere tegn på tro, overbevisning og engasjement enn i folkekirken.

I folkekirkeland er det oftest presten som er troens bærer og troens representant, kanskje sammen med noen andre som synes det er greit å være synlig. I Trøndelag er det mange som tror i lag, sammen med andre, helst uten å stikke seg ut. Kristen tro kan beskrives som et kollektivt fotfeste, som trygg tilhørighet og taus tilslutning. I folkekirken står nok troen som tilhørighet, sterkest. Her er ofte troen lettere gjort enn sagt. Og det er mange måter å uttrykke denne tilhørigheten på. Det ligger mye ekte tro og kjærlighet gjemt i dugnad og praktisk arbeid. Denne måten å uttrykke sin tro og tilhørighet på – mer preget av handling enn av ord, må anerkjennes som «tro god nok» mellom oss. Folkekirka har rom for tro med ulike trosuttrykk, for ulike hjertebarn og ulikt engasjement. Her skal det være høy himmel, åpne dører, og vi må kunne oppleve at kirka er av alle og for alle som vil være med.

5 Melhus kirkelige fellesråd og Melhus kommune.

Møtet med de ansatte var en tydelig tilbakemelding om stor tilfredshet med fellesråd og kirkeverge som arbeidsgiver. Krevende etapper er lagt bak og avløst av glede over et godt arbeidsmiljø og et godt kollegafellesskap på et kirkekontor som rommer alle faggrupper. Gode kontorforhold er en nødvendig ramme for godt samarbeid og trivsel.

Alle fellesråd har uløste oppgaver som i påvente av tilstrekkelige ressurser, må stå i kø for å finne sin løsning. Slik også her. Samtidig melder fellesrådet om gode relasjoner til kommunen og rammebetingelser som er til å leve med. Kirka er ikke lenger statskirke. Men den skal fortsatt være kommunekirke. Gode relasjoner og god samhandling med kommunen er derfor avgjørende for å kunne være folkekirke – kirke for alle og i alle lokalsamfunn.

Møtet med Melhus kommune var preget av et sterkt ønske om å stå sammen i arbeidet for å bygge gode fellesskap og gode lokalsamfunn. Visitasen har frembragt gode rapporter om rammevilkår og investeringsbehov og kommunen er informert om til dels store dokumenterte behov, særlig knyttet til Melhus kirke.

Fra møtet med Melhus kommune vil jeg nevne følgende samtaletemaer

- Planarbeid som beredskap for framtiden
- Økonomiske rammer for både kommune og kirke
- Fortsatt investeringsbehov knyttet til Melhus kirke
- Kirkebygg og kirkebruk i kommunen
- Glede over god oppslutning om kirkens konfirmantarbeid og oppfordring til kontinuerlig arbeid med fokus på relevans, kvalitet og tilslutning

I samtalen med kommunen er det alltid viktig å gi oppmerksomhet til fellesrådet og den lokale kirke som gravferdsforvalter på vegne av hele samfunnet, og forvaltningen av gravferdsarealene. Jordvern er nå satt mye tydeligere på dagsordenen enn før og er et felles anliggende for kirke og kommune. Fortsatt bruk av gamle gravplasser er meningsfullt og verdifullt. Det er viktig å legge til rette for økt gjenbruk og for kremasjon og urnegraver som mulighet. Her er informasjonsarbeid viktig, og også en fornyet vurdering av nivå på festeavgifter og kremasjonskostnader.

Stor takk til Melhus kommune for varm mottakelse og gode, konstruktive samtaler om felles verdier og utfordringer.

6 Trosopplæring og faglig samarbeid.

Under visitasen fikk vi være med på babysang på Horg sykehjem – et godt tiltak til stor glede for både beboere og besøkende.

Trosopplæring er selvsagt ikke noe nytt i kirken. Fortsatt må det samarbeides om det som alltid har vært hele kirkens og menighetens oppgave.

Trosopplæringen har som mål å nå alle døpte fra 0 til 18 år med gode tiltak. Med begrensede ressurser har det alltid vært enklest å nå de minste. I menighetene i Melhus kan det være grunn til å stille spørsmål ved om ressursene strekker til for å møte de utfordringene som store barnekull i et bynært område representerer for de litt eldre barna. Jeg vil utfordre til intern gjennomgang av organisasjonens ressursbruk og ressursfordeling, og til tydelighet på behovet i møte med kommunen og andre ressurs-tildelere.

Trosopplæringens breddeperspektiv har noen steder stått i veien for å satse tungt for å lykkes bedre med noen færre prosjekter og grupper. Fra Kirkerådet kommer det nå nye signaler: Målet er fortsatt å nå flest mulig, men sats ordentlig på det som dere lykkes best med. Rommet for kreativitet og utprøving av det dere har mest tro på, er stort.

Lykke til videre med et arbeid som er avgjørende viktig for kirkas nåtid og framtid.

7 Samarbeid skole-kirke

Visitasen har gitt meg mange gode og spennende møter med elever og lærere ved flere av skolene i kommunen.

Ved Melhus VGS fikk vi møte avgangselever til et spennende dialogmøte om viktige og krevde verdispørsmål.

Mellomtrinnet og lærere ved Flå og Brekkåsen skoler tok imot biskopen med følge med engasjerte spørsmål og gode samtaler om felles ansvar for klima og miljø, barns og unges oppvekstvilkår og mulighetene for samarbeid mellom kirke og skole. Vi har fått møte lærere som er stolte av arbeidsplassen sin og elevene på skolen. Det snakkes varmt om skolen og elevene. Dette gjøres uten å underslå de utfordringene som alltid vil være en del av skolehverdagen, eller bekymringene knyttet til dagens voksenkultur, ungdomskultur og oppvekstvilkår. Vi har møtt stor åpenhet for faglig dialog og samarbeid med kirka om verdispørsmål, kulturformidling og høytidsmarkeringer. Det er viktig at kirkehusene våre kan være åpne lærings- og opplevelsesarenaer for skoler og barnehager, slik at alle kan oppleve at kirken gir rom for alle. Her ligger det til rette for gode relasjoner og bedre forståelse av vårt felles ansvar for gode oppvekstrammer, inkludering og verdiformidling.

Stor takk til skolene som har tatt så godt imot oss! Og stor takk til kirkelige medarbeidere som gjennom hele året arbeider godt og målbevisst med å vedlikeholde gode relasjoner og verdifulle samarbeidsprosjekter.

8 Diakoni

Diakoni er kirkas omsorgstjeneste og evangeliet uttrykt i nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kampen for rettferdighet. Diakonens oppgave er å verne den sårbare, å ha blick for den som faller utenfor og den som trenger støtte.

Visitasen har gitt oss gode møter med menighetenes diakonale arbeid. Vi har møtt god institusjonsdiakoni i nært samarbeid med vitale sanitetsforeninger. Vi har latt oss berøre av et diakonalt fattigdomsfokus med ukentlig matutdeling og årlig juleinnsamling. Vi har møtt engasjerte helsearbeidere, faglig stolthet og stor trivsel, godt samarbeid mellom kirka og institusjonene og en spennende Livsglede-filosofi i tilrettelegging av hverdagen for de som bor på institusjonene. Her ligger det også godt til rette for å etablere avtaler om rytme, innhold og verdier i samarbeidet mellom kirka og institusjonene.

Diakonen og diakoniutvalgene er navet i det diakonale arbeidet i menighetene. Et tradisjonelt diakonalt fokus har vært seniorsegmentet, men i de seinere årene har inkludering, integreringsarbeid, bærekraft og grønne perspektiv blitt viktige diakonale utfordringer.

«Det skal en hel landsby til for å oppdra et barn», er et ordtak vi har hørt. Livsmestring og psykisk helse for ungdomsgenerasjonen er blitt en tydeligere utfordring de siste årene. Dette er også et medansvar for våre menigheter.

Utfordringen med å forløse og organisere frivillighetsressurser og gå inn i nye utfordringer, krever tilstrekkelige ressurser og systematisk arbeid. Her ligger det muligheter for videre satsing.

Et forsterket nasjonalt fokus på diakoni utfordrer til arbeid med å utvide diakoniens lokale ressursgrunnlag. Dette er nødvendig for å kunne få del i friske midler fra sentralt hold.

Diakonien må alltid ha et samtidsblikk på det som er dagens samfunns- og omsorgsutfordringer, og på hvor de som trenger kirkas støtte og oppmerksomhet i dag befinner seg. Her utfordres diakonien til nytenkning og samarbeid med andre offentlige og ideelle aktører. Både de diakonale og offentlige utfordringene vil alltid være større enn de ressursene vi alene har til å møte dem. Utfordringene vil endre seg og de representerer en felles samfunnsutfordring. Gode lokalsamfunn bygges alltid i fellesskap.

9 Kirkemusikk og kulturengasjement

Under visitasen har vi møtt dyktige kirkemusikere og et bredt spekter av kulturuttrykk. Kirkemusikerne spiller en viktig rolle i gudstjenestelivet og som brobyggere til det lokale musikk- og kulturliv. Vi har opplevd en fantastisk kulturkveld i Hølonda kirke. Den ble et imponerende møte med et bredspektret musikalsk uttrykk sammen med bygdas sterke frivillighetskultur innen helse og idrett, presentert med engasjement og stolthet. Kvelden ble også ei solid treningsøkt for lattermusklene.

I kirkene må det gis rom for musikk av høyeste kvalitet sammen et bredt folkelig uttrykk med røtter i allmenkultur og i lokalkultur. Kirka og kirkerommet kan romme alle arrangementer

og uttrykk som oppleves forenelig med å tenne lysene på alteret. Slik kan og skal kirkene fungere som gudstjenesterom, kulturhus og samfunnshus.

Gudstjenestene er stedet for bønn, tilbedelse og lovsang, nåde og håp. Sangen og musikken fargelegger og bærer evangeliet mellom oss i salmesang og liturgi. Å ha gode kirkemusikere er viktig for et godt gudstjeneste- og menighetsliv, men ikke minst for at kirka skal være et åpent og inkluderende hus og hjem for alle i lokalsamfunnet. Kulturkvelder i kirka er gode eksempler på hvordan man kan skape inkluderende og gode arrangementer med god lokal forankring, et bredt spekter av musikalske uttrykk og aktører i alle aldre. Slik kan kirka og kirkene oppleves som åpne for alt som hører livet til, et hjem for hele bygda – på tvers av tro og overbevisning. Her kan en komme som en er, søke gode opplevelser, fotfeste i livet og himmel over hverdagen.

10 Oppsummering

Denne visitasen har vært et sterkt møte med lokalsamfunn hvor frivillighet og dugnadsånd er et tydelig kjennetegn, tydeligst der avstanden til sentrum er størst. En fersk undersøkelse blant kirkas medlemmer i vårt område forteller oss at 6 av 10 har et positivt forhold til kirken og synes det er viktig at kirken har en sentral plass i lokalsamfunnet. Det gir oss åpne rom å gå inn i. Det utfordrer oss til frimodighet, til å våge det som i mer nøkterne øyeblikk kan oppleves som dristig og kanskje umulig.

Til slutt vil jeg gi noen utfordringer med på veien videre:

- Fortsett den gode arbeidet som gjøres med å profilere kirkene som åpne hus med rom for livets mangfoldighet og alt det som hører livet til – som gudshus, kulturhus, samfunnshus – livsnære og himmelvendte rom. Øv dere i å verdsette mangfold og ulikhet, også i tenkning og overbevisning. Ei kirke som har ambisjoner om å være et hjem for alle, må både tåle og romme motsetninger, må alltid være underveis, lydhør og på leting etter gode svar på dagens og morgendagens utfordringer.
- Det er gledelig at Melhus kirke nå får sårt tiltrengt renovering og oppgradering. Lykke til med det videre arbeidet med å renovere og tilrettelegge kirkerommet til fortsatt flittig bruk og velsignelse for kommende generasjoner. Lykke til med fortsatt å fylle den med aktivitet og innhold, slik at den kan være med og gi fotfeste for de som kommer hit, og himmel over livet.
- Jeg vil også oppfordre til å arbeide med å legge til rette for gjenbruk av gravferdsarealene ved en riktig fastsettelse av festeavgiftene, ved å legge enda bedre til rette for kremasjon og opprettelse av navnet minnelund ved alle gravplasser. Her er også informasjonsarbeid viktig.
- Dyrk det gode samarbeidet mellom alle de kirkelige faggruppene, med respekt for de andres faglighet og person, med glede over perspektiv du selv ikke har tenkt på, med plass både for den kreative gründeren og den trauste og trofaste. Vennlig. Viktig. Modig. Dyktig. La det være målet for hvordan vi ønsker å være som kirke og kirkelige medarbeidere i våre lokalsamfunn.
- Kirka må alltid ha et selvkritisk blikk på om vi har rett fokus i arbeidet vårt og om vi bruker ressursene våre riktig. Visitasen har gjort meg særlig oppmerksom på

utfordringene knyttet til barns og unge oppvekstvilkår. Her vil jeg utfordre til økt fokus og kritisk organisasjons- og ressursgjennomgang for å se på mulighetene for tyngre satsing.

Til slutt: TAKK. Et stort takk for gjestfrihet og varm mottakelse overalt!

Takk til kirkeverge Kurt Rylandsholm, til ansatte i fellesrådet og prestene som har planlagt og deltatt under visitasdagene. Takk også for den gode samtalen med ledelsen i Melhus kommune!

Og sist, men ikke minst: Takk til prost Øystein Flø og kirkefagsjef Inge Torset for konstruktivt og godt arbeid og medarbeiderskap!

Må Gud velsigne Flå og Horg, Høllonda og Melhus menigheter, og veien videre som kirke og trosfellesskap på det stedet som er deres!